

Okhaldhunga Times, oktober 2016

Kjære venner

Nytt Akuttmottak!

Igen er en snor blitt klippet her på sykehuset. Nok en ny bygning er høytidelig åpnet og tatt i bruk. Og det i dag, søndag 2. oktober 2016! – samme dag som vi feirer førti års bryllupsdag..

Det var Gyan Bahadur som fikk klippe snora til det nye huset. Det er en ære han har gjort seg fortjent til gjennom mange år som "teknisk sjef" for all skadebehandling her på sykehuset. Han har ikke formell utdannelse, men mer enn tjuefem år med gipsing av brudd, sammenlappning av sår og behandling av alle slags medisinske akutt-situasjoner har gjort at han har mange ferdigheter å lære bort til alle våre unge leger og sykepleiere.

Med sykepleier-stasjon som en øy i midten og senger rundt veggene blir det god plass til å ta seg av syke akutt-pasienter. Innen fem minutter etter snorklipping fyltes tre senger opp.

Akuttmottakets første pasient kom under snorklippingen. Det var en ettåring som hadde fått en stor forbrenning av kokende vann. Foreldrene hadde brukt tretten timer å nå fram til sykehuset med ham.

En fin gjeng som gjorde alt klart en tidlig søndag morgen

Akuttmottak på sykehusene i Norge er der ambulansene kommer inn med blålys i full fart. Her kan det også være full fart, og noen private "ambulanser" har i det siste fått seg sirener. Der de før ble båret hit på bære, kommer de i jeep i dag. Det kan være kaotisk fullt av jeper utenfor. Før tok vi de sykeste imot på to små rom som dekket mange funksjoner. Der kunne det være ganske vilt når vi fikk inn trafikk ulykker. Nå er vi vel rustet for å ta imot også større ulykker. Her kan det bli plass for mange bærer om det trengs. Takk og lov til Ham, og til dere alle som har gjort det mulig.

Statistikk er morsomt

Ikke alle mennesker er glade i tall. Men noen er det. Noen likefrem fryder seg over å kunne få litt orden på verden ved å beskrive den nøyaktig, ved telling og måling. Slike mennesker er sjeldne her i Nepal, men det en er velsignelse at de finnes. En av dem jobber her hos oss:

Mr. Phanindra Dani er ansvarlig for både sykehusets medisinslager og statistiske rapporter. Han har stor arbeidskapasitet og tar jobben sin alvorlig. Og når han kan bruke Excel på PC'n til å fremskaffe tall over sykehusets utvikling de siste ti årene, og så tegne resultatet sirlig med blomster og farger på store plansjer på veggen på kontoret sitt, er han i sitt ess:

Her er det kurver som viser utviklingen av fødsler, keisersnitt, operasjoner, innlagte pasienter og polikliniske pasienter årlig gjennom de siste ti årene. Alle kurver peker oppover. Aktiviteten øker bratt, både fordi transport til sykehuset har blitt lettere, og fordi tiltroen øker. Kartet viser hvilke kommuner og nabofylker de tusen årlige fødepasientene våre kom fra.

Hver gang vi trenger oppdaterte rapporter er "Mr. Dani" nøkkelpersonen. Og for alle de norske og utenlandske medisinerstudentene som har gjort sine små forskningsprosjekter på virksomheten her har han vært til uvurderlig hjelp. Uten hans lidenskap for å tallfeste virksomheten vår ville Okhaldhunga Sykehus vært et enda mye mer kaotisk sted enn det fremstår som i dag. Det gjør også at vi kan planlegge bedre for fremtiden.

Brannskader

Brannskader er en stor utfordring. For tiden er lungebetennelse klart den vanligste diagnosen blant småbarna som legges inn hos oss. Tiden for brannskader pleier å være mer midtvinters, når hele familien lever tett opptil den åpne ilden.

Men ett års gamle Bishwas, hadde uflaks. Moren kokte bøffelfør i en svær gryte. Da hun var borte et øyeblikk krabbet han borttil, veltet gryta og fikk den kokende blandingen over hode, skuldre og armer og hender. Til alt hell fikk en eldre bror og søster reddet ham unna. Fordi de var raske ble skadene ikke så dype, men sårene var store.

Han kom til oss fire timer etter ulykken. Vi har jo ingen brannskadeavdeling, og slik behandling krever nøyaktige beregninger av mottagende lege, godt sårstell og nitid hygiene. De første timene blir han fulgt som intensivpasient med drypp og slager på alle kanter. Mamma er spent.

Det går bra! Bildet til høyre er fra en uke senere. Nå bygger han lego, spiser godt, og mamma har blitt trygg hos oss.

Legevisitt på føde-/ og barne-avdelingen

Det slo meg under visitten på barnerommet i dag: Mange hadde ikke overlevd hvis de ikke hadde kommet hit.

Her har et barn med lungebetennelse endelig kommet seg, etter mange dager i spenning.

Sist måned har vi hatt innlagt 406 barn under 12 kg, de fleste med lungebetennelse. Sykdommen, som kalles for Child Killer No 1, har ikke fått ta noen av barna våre denne måneden. Takk og lov.

En annen liten gutt falt ned fra stien på vei hjem fra skolen. Foreldrene fant han først sent om kvelden, bevisstløs. Neste morgen kom de fram hit med ham. Han har skallebrudd og var bevisstløs gjennom flere dager, men i dag lekte han med lego og spiste selv.

En gutt kom fra nabofylket med feber, bevisstløs og stiv. Han er svært dårlig fremdeles, men åpnet øynene da vi ropte navnet hans. Han har nok en encefalitt, hjernebetennelse, og prognosen er dårlig.

Borte i gangen på barselrommet var det kommet inn en i natt der morkaken ikke var kommet ut, etter fødselen som skjedde hjemme, allerede var for fire dager siden! Hun hadde blødd seg ned til en hemoglobin på 4 g %. Vi ga henne mye blod og fikk ut morkaken, og i dag sitter hun og smiler. Det kan hennes fire barn også gjøre! Hun fødte hjemme, høyt oppe i en fjellskrent, bare med en nabokone til stede. Den nabokona var ikke store hjelpen, for hun

hadde sagt at morkaken var kommet ut! Hun hadde nok dratt i navlesnora og røket den tvers av inne i pasienten, men ingen ting var kommet ut. Sannferdighet er ikke noen verdi som står høyt i kurs her, noe som er både farlig og upraktisk for folk. Den gjensittende morkaken holdt på å koste moren livet, men denne gangen gikk det bra.

Det er derfor vi har Mødreventehjemmet! Det er farlig å føde hjemme, det er ingen som vet om alt er normalt før morkaken har kommet ut. Mødreventehjemmet gir alle mulighet til en trygg fødsel på sykehus.

Sherpa-mamma kom i tide.

Hun har bodd på Mødreventehjemmet her i en måned, for hun var liten og med tung last.

Tvillinger. Hun hadde mye vondt og var redd for å føde hjemme.

Etter fødselen fikk barna feber, så det ble noen dager ekstra på sykehuset. Men i dag kunne de reise hjem med to friske tvillinger.

Hun har lært knepet for å amme begge samtidig.

Om personvern i OT

Vi skriver om virkelige mennesker her i Okhaldhunga Times. Og ofte viser vi bilder av dem, også barn. Kan man det, vel vitende om at personvern er viktig, også her i Nepal? Slike spørsmål er viktige, og har blitt reist av venner som leser det vi skriver. Det har vært nyttige påminnelser for oss.

Her er litt om hva vi tenker etter å ha fått noen gode innspill:

- Vi vil være mer nøyaktige med å få tillatelse av alle vi skriver om i OT.
- Vi vil være mer forsiktige med hva vi legger ut på f.eks. Facebook, enn hva vi bruker i OT. Og vi ikke legge hele OT ut på Facebook.
- Hovedformålet med OT er å løfte fram livet slik det er for folk her i utkanten av fattig-verdenen. Da må vi skrive sant, og bruke bilder. En del skriverier fra den fattige delen av verden konsentrerer seg mest om arbeidet som gjøres av bistandsarbeidere / misjonærer, og lar mottagerne fungere mer som anonyme kulisser. Vi vil unngå det.
- Det er viktig for oss å få fram at familiene vi møter her er virkelige, og ikke bare navnløse ofre for sykdom eller fattigdom. De kjemper sine egne kamper, som de vinner eller taper. Derfor må historiene være konkrete og sanne.
- Når vi spør om tillatelse til å få bruke folks historier, har vi noen ganger spurt om hvordan de foretrekker å bli skrevet om. Da har de alltid svart at de vil fremstilles som den de virkelig er, uten omskrivninger. De vil gjerne omtales med eget fornavn.

Nytt Mødreventehjem tar form!

Endelig er det første gulvet støpt. Det vi ser her, skal bli en underetasje som skal være lagerrom for sykehuset. I de to etasjene over blir det Mødreventehjem, og et rom for underernærte barn.

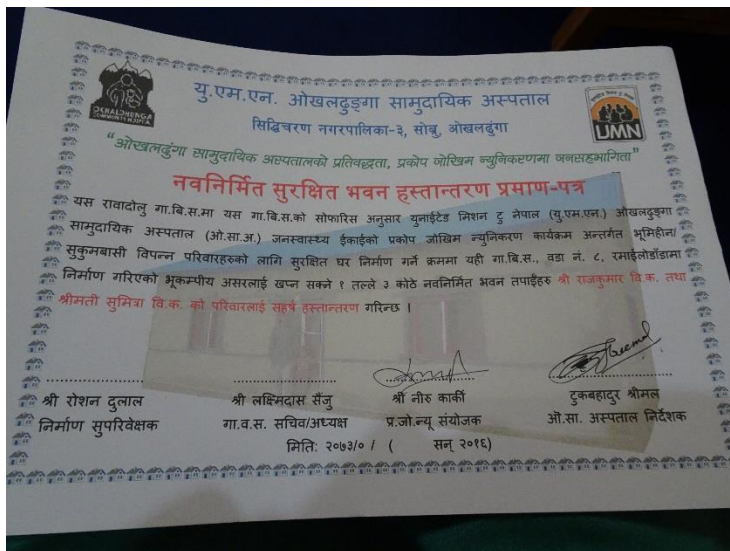
Dette gleder vi oss til!

Byggearbeider i jordskjelv-området.

Gjennom noen usedvanlig våte måneder nå har byggearbeider ikke vært mulig i landsbyene. Men vår stab arbeider jevnt og trutt med jordspørsmål og diverse meglinger. Alle hus vi bygger, bygger vi sammen med jordløse. Derfor må vi først fasilitere overføring av jord og registrering i offentlige registre. Status nå er slik:

- Fire hus er ferdigstilt og gitt over til sine eiere.
- Åtte hus er klare for byggestart så snart regnet slutter, alle materialer innkjøpt.
- For ytterligere åtte hus arbeider de med fasilitering av registrering av land i nye eieres navn

Altså til sammen 20 hus er i vårt program i dag. I tillegg kommer noen som får noe hjelp fra det offentlige, men som likevel trenger en hånd fra oss. De to brødrene vi har skrevet om tidligere, en med lepra som har amputert et ben og den andre mentalt tilbakestående, har tidligere vært av dem vi ønsket å hjelpe. Men så viste det seg at de eide en liten lapp jord, og derfor kom på statens liste. Siden de ikke har noen mulighet til å arbeide selv, har staten gitt oss anledning til å bygge huset for dem, av de pengene de får fra staten. Det kan bli flere tilfeller der staten ønsker vårt bidrag, og i alt ser vi for oss at det kan bli 34 hus til sammen.

Et overdragelses-dokument for et ferdigstilt hus

Staten gjorde sine avtaler med befolkningen før sommeren og den første utbetalingen til grunnmur, 50 000 rupees, er nylig utbetalt. Men siden ingen kan bygge nå uansett pga regn, og årets største høytid Dashain kommer nå i begynnelsen av oktober, er det mye som blir borte i alkohol og fest. Alkohol har blitt et stort problem i dette området den siste måneden. Det er trist, og vår stab sliter midt i alle de vanskelighetene det har ført til.

Takk til Pasientstøttefondet

Sist måned var det totalt 3 253 pasienter som kom hit til sykehuset.

For 48 000 kroner kunne vi hjelpe alle de 451 pasientene som kom til sosialkontoret og trengte støtte denne måneden. Av dem var det flere større operasjoner og livreddende behandling. Det er også mange fattige som går fast på epilepsi-medisiner eller diabetes-behandling som aldri ville være i stand til det på egen hånd. Det er mange liv i hendene på pasientstøttefondet!

Her er noen som fikk glede av den støtten dere gir:

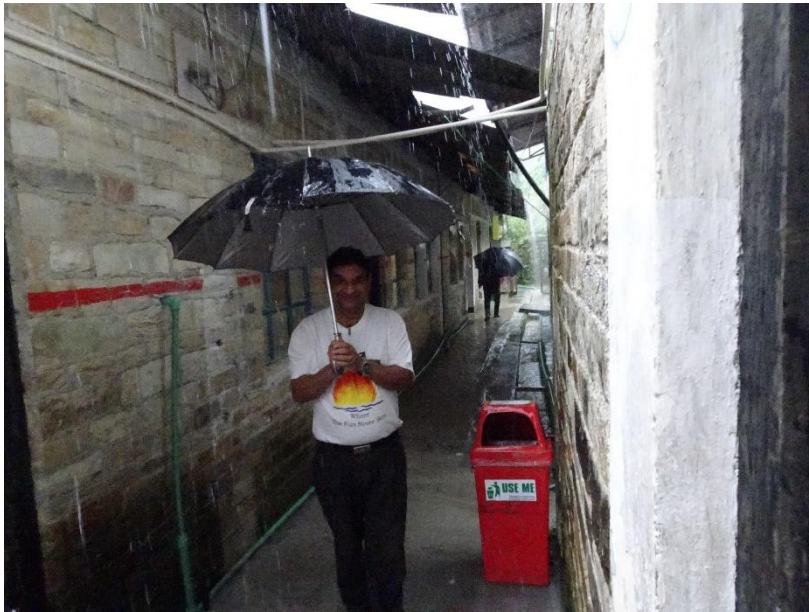
Kumari sin familie har satt bort søsken i andre familier, de arbeider og får litt skolegang. Kumari er tilbakestående, og det tok lang tid før de forsto at hun var syk. Etter lang tids behandling ble hun frisk, og nå og snakker og smiler hun igjen!

I fanget har hun en stor regning, og kvittering på at den ble betalt av pasientstøttefondet.

Devi kom fra langt vest i fylket, og ble sendt hit av vårt team der. Hun hadde et gammelt og vanskelig brokk som trengte lang behandlingstid. Hun er enke, og barna er satt bort til andre pga fattigdom. Men eldstedatteren kom hjem og var hos henne hele tiden på sykehuset. De fikk hele regningen betalt av Pasientstøttefondet. Nå ved utskrivelse skal de gå i to dager for å komme hjem, - i regnvær!

Og det regner og regner...

*... også i
"sykehuskoridorene",
mellom byggene våre.
Her er Laboratorie
Assistent Khomal på vei for
å ta blodprøver av noen
inneliggende pasienter.
Vi lever under våre store
paraplyer og får
svømmehud mellom tærne.*

Vi har hatt tre dager uten regn siste måned. Og yr.no sier at slik blir det de neste 10 dagene også. Her bor folk i midlertidige hytter der bekker renner over jordgulvene inne. Hvor blir vannet av? Alt skal ut igjennom Bangladesh, hvordan skal det gå der i år?

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".